Slava morală a Domnului Isus (12)

În ceea ce L-a înviorat

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

soundwords.de/ro/a11187.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 4; Marcu 4

Îngerii se bucură când păcătoşii se căiesc. „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte.” (Luca 15.10) Ce fericire pentru noi, că această taină a cerului ne-a fost revelată şi că noi găsim în Scriptură mai multe explicaţii simbolice despre aceasta, aşa cum este de exemplu în evanghelia după Luca capitolul 15! Dar se găseşte mai mult decât aceasta. Cu toate că bucuria este în cer, ea este publică; ea se manifestă şi îşi are ecoul ei. Se cuvine să fie aşa. Se cuvine ca toată casa să participe la bucurie și s-o simtă ca bucurie generală. Dar aceasta încă nu este totul, este mai mult. Tot aşa există atât o bucurie a inimii divine cât și o bucurie a cerului. Bucuria cerului o găsim în Luca 15, cea a inimii divine în evanghelia după Ioan 4.31-34.

> **Ioan 4.31-34:** În timpul acesta, ucenicii Îl rugau, zicând: „Învăţătorule, mănâncă!” Dar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi.” Ucenicii ziceau deci unii altora: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?” Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui.”

Şi aproape că nu este necesar să remarcăm, că bucuria inimii divine este cea mai profundă. Ea este desăvârşită, fără zgomot şi personală, ea nu revendică nici un drept să fie provocată sau întreţinută de alţii. *„Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi”,* aceasta este vorbirea inimii lui Hristos în savurarea acestei bucurii. Păstorul cel bun tocmai adusese acasă oaia rătăcită de turmă, punând-o cu bucurie pe umerii Lui, şi bucuria nu s-a limitat numai la El. Cei ai casei încă nu au fost chemaţi laolaltă, atunci când femeia samariteancă, mântuită şi fericită, a plecat de la El. Ucenicii simţeau caracterul deosebit al momentului. Grăsimea destinată pentru altarul lui Dumnezeu, partea cea mai bogată, cea mai de preţ a grăsimii, „mâncarea lui Dumnezeu”, era pregătită; şi ucenicii s-au dat la o parte tăcând. Era realmente un moment minunat, nu se găsesc multe de felul acesta. Bucuria profundă, de nedescris a inimii divine se revelează aici, aşa cum în Luca 15 se revelează bucuria publică a cerului.

Dar El, Cel care a putut fi hrănit într-un mod aşa de festiv, era uneori obosit, flămând şi însetat. Vedem aceasta în acelaşi capitol (Ioan 4) precum şi în evanghelia după Marcu 4, însă cu deosebirea că în Marcu 4 Isus este întărit şi înviorat prin somn, în timp ce în Ioan 4 nu are loc printr-un mijloc exterior. Şi de ce această diferenţă? În evanghelia după Marcu Domnul are înapoia Sa o zi plină de osteneală şi seara S-a simţit obosit şi epuizat, aşa cum este cazul pentru natura umană după o zi de lucru grea. „Omul iese la lucrul său şi la munca sa până seara" (Psalmul 104.23). Apoi somnul este prevăzut pentru el, pentru ca el să fie întărit şi înviorat pentru lucrarea din ziua următoare. Isus a experimentat toate aceste lucruri. El a dormit în corabie pe o pernă.

În Ioan 4 este de asemenea obosit şi totodată Îi este foame şi sete. El Se aşează lângă fântână ca un pelerin obosit şi aşteaptă reîntoarcerea ucenicilor Săi, să vină din satul învecinat cu mâncare. Însă atunci când aceştia s-au întors înapoi, ei găsesc pe Domnul înviorat şi odihnit, şi anume fără ca El să fi mâncat sau să fi băut sau să fi dormit. Oboseala Lui a găsit o înviorare, pe care somnul nu I-ar fi putut-o da. El a fost făcut fericit *prin aceea* că El a găsit în sufletul unei păcătoase sărmane rod al lucrării Sale; femeia a plecat având mântuirea lui Dumnezeu. În evanghelia după Marcu nu este nici o femeie samariteancă, şi de aceea Domnul în oboseala Lui se foloseşte de o pernă.

Cât de adevărată şi în ce concordanţă sunt toate acestea cu experienţele naturii noastre umane! Înţelegem foarte uşor. În evanghelia după Ioan capitolul 4, dacă am voie să mă exprim aşa, inima Domnului Se bucura, în timp ce în evanghelia după Marcu capitolul 4 nu exista ceva care să-L poată face bucuros; şi Sfânta Scriptură spune (şi experienţa noastră confirmă adevărul acestui Cuvânt): „O inimă veselă este o bună doctorie, dar un duh mâhnit usucă oasele" (Proverbe 17.22). De aceea Domnul putea spune într-un caz: *„Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi",* în timp ce în celălalt caz S-a folosit de o pernă, care a constituit o îngrijire iubitoare pentru oboseala Lui.

Cât de desăvârşită în toate simţămintele ei a fost natura umană pe care a luat-o Fiul lui Dumnezeu! Cu siguranţă a fost natura umană în

întregime, însă fără păcat.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (12)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu